

စိုးရိးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

တစ်နေ့သိပ္ပံကျွန်ုပ်တို့
ချစ်သူရောက်ရှိလာလေရာ

အခန်း (၁)

ပါဒ။

ဝီရမျိုးနွယ်၏ တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်။

ပက်ပက်စက်စက်ချမ်းသာသလောက် ရက်ရက်စက်စက်ချောသည် ။

ဒါကို လူတော်တော်များများ သိသည် ။ လူတွေအရိုအသေပေးရလောက်အောင် ဩဇာမညောင်းပေမယ့် ဝီရမျိုးနွယ်၏ မျိုးဆက်အဖြစ်တော့ အရေးတယူဆက်ဆံကြသည် ။

သီးသန့်ဆန်သည် ။ ကိန်းကြီးခမ်းကြီးနိုင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ သာမန်လူတွေလိုပဲ အသက်ရှင်သည် ။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အောင်ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလိုင်းကို ယူရင်း ပညာသင်ခဲ့တာ အခုဆို တတိယနှစ်ကိုရောက်နေပြီဖြစ်သော ပါဒမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိသည် ။

“ပါဒ ယူ တို့ ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ပါဒက စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းမှ သူမကိုစိုက်ကြည့်သည် ။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

အ ခ န်းထဲ မှာ ဘယ်သူမှ မရှိမှန်းသိပေမယ့် ရင်ခါးခါး

စိုးရိမ်မကင်းစွာ ဘယ်သူများ ရှိနေမလဲ လိုက်ရှာနေမိသည် ။

ပါဒက ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည် ။

“ဘယ်သူကြားမှာ စိုးရိမ်နေတာလဲ”

ရင်ခါးခါး ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“ဘယ်သူကြားသွားမှာ ကိုမှ မစိုးရိမ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ခေါင်းညိတ်လေ”

ရင်ခါးခါး စားပွဲပေါ်ထိုင်ရင်း သူမကို ငုံ့ကြည့်နေသော ပါဒကို
မော့ကြည့်မိသည် ။

မျက်ခုံးထူထူအောက်က တိုစိပ်သော မျက်တောင်များ ဝန်းရံ ထားသ
ည့် မျက်ဝန်းတွေက သူမကိုညှို့ယူနိုင်လွန်းသည် ။

သူမ ခေါင်းကိုပြန်ငုံ့ချလိုက်သည် ။

“တို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာ ပါဒသိပါတယ်နော်”

ပါဒ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

“သံအမတ်ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပါဒ အဲဒါ တို့ အိပ်မက်ပဲ”

“ကိုယ်ကမလုပ်နဲ့ လို့ တားနေလို့ လား”

“ပါဒကမတားပေမယ့် ပါဒတို့ မျိုးနွယ်ကတားမှာ ပဲ”

ပါဒ မျက်မှောင်ကုတ်သည် ။

“ပါဒနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင် တို့
ဘဝတက်လမ်းတွေအကုန်ပိတ်ကုန်မှာ ပဲ တို့ ပါဒတို့ လျှောင်အိမ်ထဲက

ငှက်ကလေးမဖြစ်ချင်ဘူး တို့ ဘဝ ကိုတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပျံချင်တယ် တို့ မှာ အကောင်အထည်ဖော်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တွေအများကြီးပဲ ပါဒရယ် တို့ ကိုနားလည်ပေးပါနော်”

“ဖြစ်တယ်လေ မင်းအိပ်မက်တွေကို အိပ်မက်တွေကို အိပ်မက်မဖြစ်အောင် ရုန်းကန်လိုက်ပါဦး ကဲ ကိုယ်အတန်းချိန်နီးနေလို့ သွားတော့မယ်”

ပါဒက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ရင်းထွက်သွားသည်။ ။

ရင်ခါးခါး ချစ်သူပါဒကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ မိသည်။ ။

ပါဒက အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ သူမက ဂျပန်ဘာသာတက်နေတာမို့ အချိန်ပြည့်မတွေ့ရဘဲ တစ်ခါတလေမှ သာ ဒီနေရာလေးမှာ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ။ တွေ့တိုင်းလည်း ပါဒက စားပွဲခုံပေါ်မှာ ထိုင်၊ သူမက ထိုင်ခုံ ပေါ်မှာ ထိုင်၍ စကားပြောရုံမှ အပ ဘာမှ လည်း မလုပ်ဖြစ်ကြ။ ချစ်သူ ဖြစ်တာ ငါးလကျော်သွားသည်။ ။ ပါဒ သူမကိုတစ်ခါမှ မဖက်ဘူးခဲ့။ လက်ကို ငိုရုံအပြင်မပို။

ခရီးသွားရင်းနှင့်တွေ့ခဲ့သောပါဒကို မျိုးနွယ်တစ်ခုမှ ဆင်းသက် လာသူဟု မသိခဲ့။ သာမန်လူတွေထဲက လူတစ်ယောက်ဟု သာ ထင်ခဲ့သည်။ ။ ချစ်ခဲ့ပြီးမှ ဝီရိယမျိုးနွယ်ကသူမှန်းသိ၏။

ဩဇာတိက္ကမ မကြီးပေမယ့် သူ့မျိုးသူ့ဂုဏ်နှင့်တော့ ထည်ဝါလွန်းသည်။ ။ ပိုဆိုးသည် က ထိုမျိုးနွယ်စုက မျိုးဆက်ကို ယူလျှင် ထိုမျိုးဆက်ကို ဆက်ထိန်းရမည့်သူ တစ်ဦးအပါအဝင်အဖြစ် စကားပြောလျှင်လည်း စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်ပြောရသည်။ ။ နေပုံထိုင်ပုံ သွားပုံလာပုံက အစ ပြုပြင်ရ၏။

ပါဒအတွက်ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိုမျိုးနွယ်၏ စည်းဘောင်နှင့်နေခဲ့ရ၍ ပြဿနာမရှိ၊ အသစ်အတွက်ကတော့ စိတ်ပင်ပန်းစရာကောင်းလွန်းသည်။

မျိုးနွယ်ထဲဝင်လျှင် မျိုးဆက်ကိုထိန်းရမည်။ မျိုးဆက်ကိုမွေး ထုတ်ပေးရမည်။ ခင်ပွန်းကို သစ္စာစောင့်သိရမည်။ ဒီအလုပ်တွေအပြင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်ခွင့်မရှိ။

ဘဝတက်လမ်းလည်း မရှိ။ ရည်မှန်းချက်လည်း မရှိ။

နဂိုကတည်းကမှ ဖြစ်ချင်တာတွေများ လွန်းသည့် ရင်ခါးခါး ပုံစံနှင့် ကတော့ လုံးဝကိုဆန့်ကျင်ဘက်။

မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ပါဒရယ်။

ကိုယ့်ဘဝကို သူများ ပိုင်သွားမှာ မလိုချင်လို့ ပါ။

ရည်မှန်းချက်က ရင်ခါးခါးရဲ့ အသက်ဆိုတာကို ပါဒနားလည် နိုင်ပါစေ။

*

အခန်း (၂)

“ခင်ခင်ကို ခေါ်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

စကားအဆုံးမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဒေါ်နှင်းဆီအခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်နန်းခင်ခင် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။

“မနှင်းဆီ အပြင်ကစောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်နှင်းဆီ ခါးကိုင်းကာ အခန်းတံခါးကိုပါ ဆွဲပိတ်သွားသည်။ ။

“ထိုင် သမီး”

ဒေါ်နန်းခင်ခင် ဆိုဖာအလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး

“မေမေ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“သားနေမကောင်းဘူးဆို”

ဒေါ်နန်းခင်ခင် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး

“မေမေ့ကို ခင်ခင်မပြောမိတာ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ခင် မေမေစိတ်ပူပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ”

ဒေါ်စံထိပ်ထား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ရပါတယ် သမီးရယ် အခုသားအခြေအနေက စိုးရိမ်ရလို့ လား”

“အရမ်းဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မကောင်းဘူးလို့ သမား
တော်တွေက ပြောပါတယ် မေမေ”

“ဘာဖြစ်တာတဲ့ လဲ သမီး”

“နှလုံးက အားနည်းနေတယ်လို့ ပြောပါတယ် မေမေ”

“အင်းပေါ့လေ သားလည်း အသက်ရ လာပြီကိုး ဒါနဲ့ မြေးကလေး
ရော သားအကြောင်းကိုသိရဲ့ လား”

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာပဲသိပြီး အသေးစိတ်တော့
မပြောပြရသေးပါဘူး မေမေ”

“မြေးကလေးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ဟိုးတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့
ကတိတွေကို အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရလောက်ပြီလို့ မေမေ ထင်တ
ယ် သမီး”

“ဘာကတိများ လဲ မေမေ”

ဒေါ်စံထိပ်ထား မိန့်မိန့်ကြီးတစ်ချက်ပြီးကာ

“သား အခုဘာလုပ်နေလဲ သမီး”

“စာအုပ်ဖတ်နေပါတယ်”

“အဲဒါဆို သားဆီခဏသွားကြရအောင် သားကိုလည်း
တစ်ခါတည်းပြောရင်းနဲ့ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဒေါ်စံထိပ်ထား ဆိုဖာပေါ်ကထတော့ ဒေါ်နန်းခင်ခင်က လက်မောင်း
မှ ကိုင်၍ တွဲသည်။ အခန်းတံခါးနားရောက်မှ

“မနှင်းဆီ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ”

အပြင်မှာ အသင့်ရှိနေသော ဒေါ်နှင်းဆီက ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ကာ
ဒေါ်စံထိပ်ထားကို တွဲသည်။ ပြီးမှ ဦးဒီပဏီအခန်းဆီသို့ လျှောက်၏။

“မောင်အိပ်နေလား တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဒေါ်နှင်းဆီက တံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်တော့ ဦးဒီပဏီ စာဖတ်နေရာမှ ခေါင်းထောင် လာပြီး

“ဟင် မေမေလာတယ်”

သူ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းဖို့ ပြင်တော့ ဒေါ်စံထိပ်ထား လက်ကာပြကာ

“မဆင်းနဲ့ သား မေမေကအပန်းမကြီးဘူး သားကနေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး မထနဲ့ ”

ခုတင်နားကိုရောက်တော့ ဒေါ်နှင်းဆီဆွဲပေးသော နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သား သက်သာရဲ့လား”

“တော်တော်သက်သာသွားပါပြီ မေမေ”

ဒေါ်စံထိပ်ထား ပြုံးသည်။

“သားကိုမေမေ ပြောစရာရှိတယ်”

ဦးဒီပဏီက ဘာများ လဲဆိုသည့်သဘောနှင့် ဒေါ်နန်းခင်ခင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ခင်လည်း မသိဘူး သားရဲ့ မေမေကသားနဲ့ မှ အတူတူ ပြောပြချင်လို့ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ် မေမေ”

“သားကို မမွေးခင်တုန်းက သားဖေဖေမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ် အဲဒီသူငယ်ချင်းက သားဖေဖေနဲ့ ကတိတစ်ခုထားခဲ့တယ် သားဘာကတိလဲဆိုတော့ သားဖေဖေကမွေးဖွားလာမယ့် မျိုးဆက်နဲ့ သူကမွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ပဲ ဒါပေမဲ့ သားဖေဖေရောသူရောမွေးခဲ့တာက ယောက်ျားချည်းပဲနှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ် သား အဲဒီတော့ နောက်မျိုးဆက်ကြမှ ပဲ အဲဒီကတိအကောင် အထည်ဖော်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ် အခုတော့ သားဖေဖေရော သူသူငယ်ချင်းပါ ဆုံးကုန်ကြပြီ လက်ကျန်ဖြစ်တဲ့ မေမေတို့ ကပဲ အဲဒီ ကတိကို အကောင်အထည်ဖော်ရတော့မှာ ပဲ”

“မေမေ ပြောတာက သားပါဒကို”

ဦးဒီပဏီဝင်ထောက်တော့ ဒေါ်စံထိပ်ထား ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ဟုတ်တယ် သား မြေးကလေးပါဒကို လက်ဆက်ပေးဖို့ ကိစ္စပဲ”

“ဟိုဘက်က မိန်းကလေး မွေးသွားတာလား မေမေ”

“ဟုတ်တယ် သား အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အခုအချိန်တန်ပြီလို့ မေမေယူဆတယ်”

ဒေါ်နန်းခင်ခင် မျက်နှာပျက်သည် ။

“မေမေ့စကားကို လွန်ဆန်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ဒါပေမဲ့ သားလေးက အခုမှ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတော့ အရမ်းငယ်နေသလားလို့ ပါ”

“မငယ်ပါဘူး သမီးရယ် အခုဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်နဲ့ တောင် အိမ်ထောင်ပြုကြတာပဲ မေမေတို့ အထိန်းအကွပ်အောက်မှာ ပဲ သမီးရယ် စိတ်မပူပါနဲ့ ”

“ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကတစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့လေ”

“ခင်ခင်”

ဦးဒီပဏီပြောတော့ ဒေါ်နန်းခင်ခင် စကားမဆက်ရဲတော့။

“မေမေ ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ ကျွန်တော်တို့ ကနာခံဖို့ အသင့်ပါပဲ မေမေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

“ဒါနဲ့ မေမေ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ မျိုးဆက်ဆိုတာကို ဘာနဲ့ သက်သေပြမှာ လဲ”

“မပူပါနဲ့ သားရယ် သူတို့ ကို နဂါးခေါင်းဖောင်းကြွပါတဲ့ လည်ဆွဲပြား သားဖေဖေပေးထားခဲ့တယ် မေမေတို့ ဆီမှာ လည်း တစ်ခုရှိတယ်လေ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ကဲ သမီးကရော ကြည်ဖြူရဲ့ လား”

ဒေါ်နန်းခင်ခင် တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးကို သူများ လက်ထဲ မပေးနိုင်သေးပေမယ့် ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိတာကြောင့်။

“မေမေ ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ မေမေ”

အခန်း (၃)

“ရှင်တို့ ကပေးမယ် ပေးမယ်နဲ့ နှစ်လပဲကျော်နေပြီ အခုထက်ထိ မပေးနိုင်သေးဘူးလား”

ခ ကျောင်းကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်မှာ ကြားနေရသည့် အသံတွေကြောင့် အမောဆိုသွား၏။

ဒီနေ့လည်း အကြွေးရှင်တွေ လာပြန်ပြီထင်ပါရဲ့ ။

သူမဖိနပ်ချွတ်နေတုန်းမှာ ပဲ ဧကပြေးထွက်လာကာ

“ခ နင်အိမ်ထဲ ဝင်မလာနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ ကလှည့်ပတ်ရစ်နေတာ အခုငါ့ကိုတောင် တက္ကသိုလ် တက်နိုင်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကျတော့မဆပ်ဘူးလို့ ပြောနေတာ အခုနင်ပါ တက္ကသိုလ်တက်နေတာကို မြင်ရင်ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ ဝင်မယ် သူတို့ လာပြောလို့ ကတော့ ငါကလည်း ပြန်ပြောမှာ ပေါ့ ပညာတတ်ချင်လို့ ကျောင်းတက်တာပဲ ဘာဖြစ်လဲ ဖယ်”

ခ တံခါးရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသော ဧကကိုတွန်းတော့ ဧကက သူမလက်ကိုအတင်းပြန်ဆွဲကာ

“မဝင်ပါနဲ့ ဟာ ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူတို့ ကအစောကြီးတည်းက

နည်းနည်းကိုများများ ချဲ့ပြောနေကြတာ မဝင်နဲ့ နော်”

“ငါက ဘယ်မှာ သွားနေရမှာ လဲ”

“ခြံထဲမှာ ခဏပုန်းနေပေါ့ဟာ”

“ဟာ ခြင်ကိုက်ရကိုက်နဲ့ မနေနိုင်ပါဘူး”

သူမ အတင်းဝင်မယ်လုပ်တော့ ဧကက သူမလက်ကိုအတင်းဆွဲကာ

“မမ”

ခ အံ့ဩစွာ ဧကကိုကြည့်မိသည်။ ။

သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သူ့ထက်ကိုးလကြီးသော သူမကို ခ ဟု
ခေါ်ခဲ့ပြီး ဘယ်လိုပဲ မမခေါ်ခိုင်းပါစေ မရခဲ့။

ခ ကြောင်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ခင်မှာ ဧက က သူမကို ခြံထဲထိ
ဆွဲခေါ်သွားပြီး

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဒီမှာ ပဲနေနော် သူတို့ တွေပြန်သွားရင် ငါ
လာခေါ်မယ်”

“တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ တော့မရဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“နောက်တစ်ခါထပ်ခေါ်ဦး အဲဒါမှ ငါလက်ခံမှာ ”

“ဟာ နင်ကလည်း ”

“ဒီလိုလား ရတယ်လေ”

သူမ ခပ်တည်တည်နှင့်အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ပြင်တော့ ဧက က အလူး
အလဲလိုက်ရင်း

“မမ မမ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဒီလိုမှ ပေါ့”

ခ ကခေါင်းလေးကို မော့လျက်ဝင့်ကြားစွာဆိုသည်။ ။

ဧက က ခကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ

“နင် တော်တော်အကျပ်ကိုင်သိလား”

“အမလေးဟဲ့ မမလို့ ခေါ်လိုက်ရတာကိုပဲ နင့်လျှာဝဲစွဲသွားလို့ လား တကတည်း အဖြစ်ကိုသည်းတယ် ဧက ငါမုန်းလိုက်ရင် နင်ဒုက္ခ ရောက် သွားမယ်နော်”

မျက်စောင်းလေးချီ မျက်လုံးကလေးဝင့်လျက်ပြောလာသော ခ ကို ဧကအမြင်မကတ်မိ။

သူဘာမှ မသိတတ်သေးသည့်အချိန် ငါးနှစ်ကျော်ကတည်းက သူ့အဖေရော အမေပါဆုံးပါးခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန်တုန်းက ခတို့ မိသားစု အခုလို မဟုတ်။ စီးပွားရေးလေးမှန်မှန်နှင့် ဝင်ငွေကောင်း၏။ အစောကြီး ကတည်းက သူ့မိဘတွေနှင့်ခမိဘတွေက ရင်းနှီးခဲ့တာမို့ သူ့ကိုခ ဖေဖနှင့်မေမေက ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင် ကြီးတွေနှင့် ပျားရည်ရောင် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေး ခကို ဘာမှန်းညာမှန်း မသိချစ်ခဲ့သည်။ ။ လူပျိုလေးဖြစ်လာတော့ ပုံစံကတစ်မျိုးပြောင်းကုန်၏။

ပိုဆိုးသည် က ခဟာ ကြီး လာလေ ပိုလှ လာလေ။

ဒီတော့ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေသည့် သူ့အဖို့ မေတ္တာတွေက လျှံကျလာ၏။

အပေါ်ကဖောင်းဖောင်းကလေးနှင့် အောက်နားမှာ အမျှင်ကလေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဂုတ်သာသာရှိသည့် ညှိတိုတိုဆံပင် ပိုင်ရှင်ကလေးနှင့် ခကတော့ ဒါကိုမသိ။

မသိတာဘဲ ကောင်းပါသည် ။

တော်ကြာ မယ်မင်းကြီးမ သိသွားမှ ဖြင့် အခုလိုမျိုး နေပုံထိုင်ပုံကိုပါ သူဆုံးရှုံးရဦးမည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ဧက ငါပြောတာကြားလား”

ဖြန်းခနဲ ရင်ဘတ်ကိုအရိုက်ခံလိုက်ရတာမို့ ဧက လန့်ဖျတ်သွားပြီး

“အာ လန့်လိုက်တာဟာ”

“နင်က ကြက်သေသေနေတာကိုး ကဲ သွားဝင်တော့ ဟိုလူတွေ ပြန်သွားရင် ငါ့ကိုလာခေါ်ဦးနော်”

“ဪ အေး အေး”

ဧက က အိမ်ထဲလှည့်မည်လုပ်ပြီးမှ သူမဘက်ပြန်လှည့်ကာ

“ဒါနဲ့ နင်ငါ့ကို မမုန်းလိုက်နဲ့ နော် နင်ငါ့ကိုမုန်းလိုက်ရင် နင်ပြောသလိုပဲ ငါဒုက္ခရောက်သွားမှာ အဲဒီတော့ မမုန်းနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

ဧက ကပြောပြီး အိမ်ထဲလှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားသည် ။

ခ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

မောင်နှမမရှိသော ခအဖို့ ဧကကို ဖေဖေနဲ့ မေမေခေါ်လာတုန်းက အတိုင်းမသိပျော်ရွှင်ရသည် ။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ ဧက ကအေးတိအေးစက်။

ခ ဆော့ချင်လို့ အနားသွားလျှင်လည်း ဖာသီဖာသာ သာ။

အခုနောက်ပိုင်း အရွယ်ရောက်လာမှ ဧက က ခကို ဂရုစိုက် လာသည် ။ တစ်ခုခုဆိုလျှင်လည်း ကာကွယ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိတတ်သည် ။

ဧက က ခထက် ကိုးလငယ်ပေမယ့် အသက်လိမ်ထားတာမို့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို အတူတူအောင်သည် ။ အောင်ပြန်တော့လည်း ဧကက ခထက်ပို၍ အမှတ်များ ၏။

ခက ကိုယ့်အမှတ်မီရာ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ ကိုရီးယားဘာသာကိုယူခဲ့ပြီး ဧကကလည်း အမြင့်ဆုံးလိုင်းကို ယူခဲ့နိုင်ပါလျက်နှင့် သူမနှင့်အတူ ကိုရီးယားဘာသာကိုပဲ လိုက်တက်သည် ။

ကိုယ့်ထက်သာလျှင် ခကမကျေနပ်ပေမယ့် သူမနှင့်အတူ ဒီကျောင်းမှာ ပဲ လိုက်တက်တော့လည်း ကျေနပ်ရသည် သာ။

ဘာပဲပြောပြော ဧက ကတကယ်ခင်ဖို့ ကောင်းပါ၏။

* * * * *

“သမီးရေ ကလေး ထမင်းစားမယ်”

မေမေ့အော်သံကြားမှ ခ ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်ချကာထွက်ခဲ့သည် ။

“ဟား ဒီနေ့ ခကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်းဟင်းပဲ အပြတ်ကို တီးပစ်လိုက်မယ်”

ခ ကနှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သပ်ရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

ဇွန်းနှင့်ခရင်းကို ကိုင်ကာ ငါးသလောက်ပေါင်းကို နှိုက်မည် အပြု ဧကက ပန်းကန်ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

ခ ဒေါသ ထောင်းခနဲထွက်သွားကာ

“ဧက နင်ဘာလုပ်တာလဲ ဒီမှာ ငါနို့ကံနေတာမတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်လေ တွေ့လို့ လဲ ဆွဲယူလိုက်တာပေါ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အရင်ဦးချရမယ်ဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား”

ဧက ကခပ်တည်တည်ပဲပြန်ဟောက်သည်။

“အောင်မာ သူကများ လူပါးဝလို့ ပြန်ပေးစမ်း ငါ့ပန်းကန်”

“ကလေး ပြန်ထိုင်နေစမ်း”

ခ ဟင်းပန်းကန်ကိုထလှတော့ ဦးထင်ရှားကအော်တော့သည်။

“ဖေဖေကလည်း ဒီမှာ ခ စားချင်လို့ ဟာကို”

“နင် စားရမှာ ကိုပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို အရင်ဦးချပါလား”

“ရပါတယ် သားရယ် မေမေတို့ ကအမြဲတမ်းဒီလိုပဲစားနေကျကို”

မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ဦးနဲ့ အန်တီခေါ်တာမျိုးမရှိ။ ခ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သဘောကောင်းသလောက် သူဦးနဲ့ အန်တီဟု ခေါ်လျှင်တော့ စိတ်ဆိုးမြဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေသာခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ ဦးနဲ့ အန်တီဆိုလျှင်တောင် မခေါ်တတ်တော့။

ဧက ကဘယ်လိုပြောပြောမရဘဲ ဟင်းတစ်တုံးစီကို ဦးထင်ရှားနှင့် ဒေါ်စံပယ်တင့်ပန်းကန်ထဲကို ထည့်ပေးသည်။

ပြီးမှ သူ့ပန်းကန်ထဲ သူခပ်ထည့်၏။

“ကြည့်စမ်း ဧက နင်ငါ့ကိုကျတော့ ဦးမချဘူး ပေး ငါ့ကို နင့်ပန်းကန်ထဲက အတုံး”

“မပေးပါဘူး ဟိုမှာ နင့်ဘာသာနင်ခပ်ယူပေါ့”

“ငါက ဗိုက်သားပဲကြိုက်တာ ပေး နင်ဟိုအတုံးယူလိုက်”

ခ ကလည်း တောင်းသည်။ ။ ဧက ကလည်း လုံးဝမပေး။

“ကဲ ကဲ တော်ပါတော့ ကလေးရယ် မေမေ့ဆီက ဟာကိုပဲ ယူလိုက်
တော့”

ဒီလိုတော့လည်း လက်မခံနိုင်။

အမေစားနေတာကို ယူရအောင် ခကငတ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။

“ရတယ် မေမေ ခ ဒီဟာပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

ခ ကပြော၍ လက်ကျန်ဟင်းတစ်တုံးကိုခပ်ပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်လို
က်သည်။ ။

သိသိသာသာ ငြိမ်ကျသွားသော ခကိုဧက ကြည့်ရင်းရယ်ချင်လာ၏။

ခတို့ တော့ စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီ။

ဧက ဒေါ်စံပယ်တင့်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ခကိုမေးငေါ့ပြနေ၏။

သူ ရယ်ပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

“ခ ဝပြီ မေမေ”

“ဟင် ကလေးရယ် ဟင်းကြိုက်တယ် လည်း ပြောသေးတယ် ထမင်း
ထပ်မယူတဲ့ အပြင် ဒီမှာ ထမင်းတွေပိုနေတယ် ဘာလဲ မေမေ ချက်တာ
အရသာမရှိလို့ လား ကလေး မေမေပြင်ပေးရမလား”

ပြောရင်း ဒေါ်စံပယ်တင် ထိုင်ခုံကထတော့ ခပါလိုက်ထရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး အရသာရှိပါတယ် ဘေးနားမှာ မြင်နေရတဲ့ ရုပ်ကိုကြ

ည့်ပြီးရင်ပြည့်သွားလို့ ”

ခ ကသူမဘေးနားမှာ ထိုင်နေသည့် ဧကကိုကြည့်ပြောပြီး အခန်းထဲ
ဝင်သွားသည်။ ။

“သားကိုတော့ ကလေးစိတ်ဆိုးသွားပြီ”

“အလကားပါကွာ အဲဒီကလေးကစိတ်အကောက်ကိုသန်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်သွားစလိုက်မိလို့ ပါ”

ဧက က စားလက်စကိုရပ်ပြီး

“ကျွန်တော် တော်ပြီ မေမေ ခဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်စံပယ်တင် က ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“အဖေ စားလို့ ကောင်းရဲ့ လား”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ မင်းရော”

“အမေကတော့ သားနဲ့ သမီးကိုကြည့်ပြီး ရင်ပြည့်သွားပြီ”

“အဲဒီကလေးတွေက တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးတွေကျနေတာပဲ”

“အမေကတော့ အဲဒါကိုပဲ သဘောကျတယ် သူတို့ ဘာသာ သူတို့ က
လေးလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နေရင်တော်ပြီ”

ဦးထင်ရှားနဲ့ ဒေါ်စံပယ်တင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကောက်ချ
က်ချလေသည်။ ။

အခန်း (၄)

“ခ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ တောင်းပန်ရင်ကျေအေးရတယ်လေ
ဟာ နော် ခ ခ”

ခ က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ လွယ်အိတ်လေးကို ပိုက်လျက်လမ်း ဆက်
လျှောက်သည်။ ။

ဧက ကလည်း ဘေးကထပ်ကြပ်မကွာ ကပ်ပါလာ၏။

ကားတစ်စီးနားရောက်တော့ ဧက က ခရှေ့ကပိတ်ရပ်သည်။ ။

“ဧက ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူးဟာ နင်စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူးလို့ ပြောမှ ဖယ်မယ်”

“ဟား ဟား ဒီလိုရရိုးလား နင်မဖယ်ရင် ငါရှောင်သွားလို့ ရတယ် နေ
ရာကအကျယ်ကြီး”

ခ ကရှောင်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့ ဧက ထပ်လိုက်ပိတ်သည်။ ။

“ဧက နင်ဖယ်ရင်ဖယ်နော် မဖယ်ရင် ငါလွယ်အိတ်နဲ့ ရိုက်မှာ ”

ပြော၍ ခ ကလွယ်အိတ်ကို နောက်သို့လွှဲလိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်
ရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲသွားထိ၏။

“အ”

“ဟယ်တော့”

ခ ကတုန်ကယင်လေးဖြစ်လျက် ဧကနားချက်ချင်းရောက်သွားသည်

။

ထိုသူက ရုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်စကမှာ ရင်ဘတ်ကိုခါထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

မသိလျှင်သူ့ကို အမှိုက်အိတ်နှင့်ပဲ ရိုက်သလိုလို။

သူမရန်တွေ့ဖို့ ပါးစပ်အပြင်မှာ ထိုသူကသူမဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ကားနက်ကြီးနောက်ခန်းထဲသလို ဝင်သွားသည် ။ ပြီးတော့ ကားကြီးက မောင်းထွက်သွား၏။ ထိုကားကြီး၏ နောက်မှာ နောက်ထပ်ကားနက်တစ်စီးကပ်ပါသွားသည် ။

ခ မှာ ရန်တွေ့ချိန်တောင်မရလိုက်။

“ဟဲ့ ဧက နင်အဲဒီလူကိုသိလား ငါကတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲဟ”

“မြင်ဖူးမှာ ပေါ့ ဝီရမျိုးနွယ်ရဲ့ မျိုးဆက်ပဲဟာကို”

“အဲတော့ အဲဒါ ပါဒလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ချောသလောက် မာနလည်း ကြီးပါ့”

“ဘာလဲ နင်ကကြွေသွားပြီလား”

“ကြွေစရာလား ငါက”

ဒါကိုတော့ ခကိုချီးကျူးရမည်။ ကျောင်းမှာ ပါဒကို သည်းသည်းလှုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတွေမှ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း။ ထိုအထဲမှာ ခ ဘယ်တော့မှ မပါ။

“အပေါ်ယံအရေပြားလှတာနဲ့ ကြိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြိုက်ရမယ့် ယောက်ျားတွေရှိက်သတ်လို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ” ဟု အမြဲပြောတတ်သည့် ခ။

ခ ကလွယ်အိတ်လေးကို ဘေးစောင်းလွယ်လိုက်ရင်း လမ်းဆက်လျှောက်သည် ။ သူ ခနားကိုကပ်သွားကာ

“နင် ငါ့ကိုတော့ အားကိုးတယ်နော်”

ခ ကသူ့ကိုပေစောင်းစောင်းနှင့်ကြည့်သည် ။

“မဟုတ်လို့ လား ပါဒကိုနင်ထိမိတော့ ငါ့အနားပြေးကပ်လာတာလေ”

“အဲဒါကို အားကိုးတယ်လို့ နင်ထင်နေတာလား”

“မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အဲဒါက ရန်ဖြစ်လို့ သေမယ့်သေ နင်သေအောင်လို့ အနားကပ်ပြီး စစ်ကူတောင်းတဲ့ သဘော ရှင်းပြီလား”

“ဟာ”

ဧက ပါးစပ်အဟောင်းသား ကျန်ခဲ့သည် ။

တယ်လည်း စကားတတ်တဲ့ ခ။

* * * * *

သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခြံရှေ့မှာ အကောင်းစားကားနက် ကြီးတစ်စီးရောက်နေ၏။

“ဧက အကြွေးရှင်တွေထပ်ရောက်နေပြန်ပြီနဲ့ တူတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီလူ

တွေကတော့ တော်တော်ချမ်းသာတာပဲဟ”

ခက ကားကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းပြောတော့ ဧကက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ။

“နင်လိုချင်ရင် ငါဝယ်ပေးမယ်”

ခ ကိုယ်လေးမတ်သွားပြီး

“ဘာကိုလဲ ဒီလိုကားကြီးကိုလား”

ခ ကမျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်ကာ ကားကြီးကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ခနဲ သလိုပြောတော့ ဧက ဒေါသထောင်းခနဲထွက်သွား၏။

“ဘာလဲ နင်က ငါ့ကိုအထင်သေးတာလား ဒီမှာ ကြိုးစားက ဘုရား တောင်ဖြစ်နိုင်၏ တဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါဒီလိုကားမျိုးဝယ်စီးနိုင်ရင် နင် ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

ဧက ဘက်ကအတည်ပေါက်ဆိုလာတော့ ခ ပဲ တစ်ထစ်လျှော့ ရ တော့သည်။ ။

“အလကားစတာပါဟာ ငါ့မောင်လေး တော်မှန်းသိပါတယ် နင်ပြော သလိုပဲ ဒီလိုကားကြီးဝယ်ပြီး အစ်မကိုအလုပ်အကျွေးပြုစုပေါ့ ဟုတ်ပြီ လား”

သူမက ဧကခေါင်းကိုပွတ်ပြီး ပြောတော့ ဧကကခွီးခနဲရယ်ကာ လ က်ကိုညင်ညင်သာသာပုတ်ချသည်။ ။

“တော်ပါ ကဲ နင်ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦး ငါအခြေအနေသွားကြည့်ပြီး ပြန် လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ အဖေ လက်ထက်တုန်းကပေးခဲ့တဲ့

ကတိမို့လို့ ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်းကို သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရုတ်တရက်ကြီးရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တော့ ထင်မထားလို့ ပါ”

“သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

ဒေါ်စံပယ်တင် ကော်ဖီခွက်နှစ်ခွက်ကို ရှေ့တိုးကာချပေးလိုက်သည်

။

ဧည့်သည် နှစ်ယောက်က အားနာပါးနာနှင့်တစ်ငုံစီသောက်သည် ။

“ဦးထင်ရှားတို့ ဆီမှာ နဂါးခေါင်းပုံဆွဲပြားရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ရှားရော ဒေါ်စံပယ်တင်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည် ။

ဒီလိုလည်ဆွဲပြားကိုရှိမှန်းသိပေမယ့် ပစ်ထားတာ ဘယ်ရောက် နေမှန်းမသိ။

အင်တင်တင်ဖြစ်နေသော ဦးထင်ရှားကိုကြည့်ရင်း

“ရှိပါတယ်ရှင် ကျွန်မတို့ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဦးထင်ရှားရော ဒေါ်စံပယ်တင်ပါ ခြံကိုလိုက်ပို့ဖို့ ပြင်တော့ ထိုဧည့်

သည် ခပ်သန့်သန့်ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်ကတားသည်။ ။

“လိုက်မပို့ပါနဲ့ ခင်ဗျာ မရိုသေရာကျလို့ ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဒါပဲ ပြောပြီးအိမ်ထဲမှာ ပဲ နေခဲ့ရသည်။ ။

“အမေ အဲဒီဆွဲပြားဘယ်မှာ ထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“အဟီး အမေလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိုက်တာ”

“ကောင်းရောကွာ”

ဦးထင်ရှားနှင့်ဒေါ်စံပယ်တင်ဆွဲပြားကိုလိုက်ရှာနေတုန်း ဧက ခြံထဲ
ကိုပြန်ဆင်းကာ

“ခ”

“ငါ ဒီမှာ ”

အိမ်ဘေးနားမှာ ထားထားသည့် ဒန်းကလေးပေါ်မှာ ခဏထိုင်နေ၏

။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ ဧည့်သည် တွေပေါ့”

“ဘယ်ကတဲ့ လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ ဘာလဲ နင်ကသိပ်သိချင်လို့ လား”

“ဘာဆိုလို့ လဲ”

“ဟို ကားကြီးကိုမြင်ပြီးတော့လေ”

ခ ကဒန်းပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး

“ဧက နင် ငါ့ကိုရန်လာမစနဲ့ နော်”

ခ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောတော့ ဧက ခေါင်းငုံ့သွားပြီး

“ဆောရီးဟာ ငါစိတ်ရှုပ်သွားလို့ ”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ပြန်လာတုန်းကပဲ အကောင်းကြီးကို”

ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ဘာအကြောင်းပြောနေမှန်း သေသေချာချာ မသိ
ပေမယ့် ခနှင့်ပတ်ကို ပတ်သက်နေမှန်းသိသည်။

မတော်လို့ ခကိုယောက်ျားပေးစားဖို့ ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ မေ့လိုက်တော့ လာအိမ်ထဲဝင်ကြမယ်”

ဧက က ခလက်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူ
ကာ ခကို အိမ်ထဲအရင်ဝင်စေ၏။

ချစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားနော်။

★